

A Krúdy-émlékév alkalmából irodalmi paródiaestet szervezett a Vidor fesztiválon a Szabolcs-Szatmár-Beregi Szemle és A Vörös Postakocsi. Válogatást közlünk a paródiaesten elhangzott szövegekből, melyek egy-egy író stílusát imitálva emlékeztek meg Krúdy Gyuláról.

Karádi Zsolt

JÓZSEF ATTILA: A Gyulánál

A rakodópart alsó kövén ültem,
s Krúdy-regényt olvastam: hű, de mély!
Alig hallottam a könyvbe merültem,
hogy fecseg a tejszín, s hallgat a kéj.
Mintha szívemből szállt volna tova,
zavaros, bölcs és nagy volt a Gyula.

És amint felnézek, néhány kalandor
lépdél felém, mellettük egy troli-
busz, Rezeda, Alvinczy, Álmos Andor,
Wart Erzsébet, Lizi és Pisztoli.
A prózád olvashatatlan, bocsi!
Mind között A vörös postakocsi

a legszörnyűbb! De majdan az utókor
fölértékeli munkád bugyután.
A nyelved zamatos, miként az óbor,
ha proletárok hörpölik bután.
De addig, míg meg nem áll az eszem,
a műved, hisz rettentő, leteszem.

Én olvasni akarok. Elegendő,
ha szól valamiről a mű, Gyulám!
A szerzőnek velővel teli bendő
nem elég! Nem árt, hogyha tanul ám
írni az író, például éntőlem,
ki számára nem téma az evés.
De lehet újságcím is énfelőlem
regényed! Nekem ez édes kevés...

VÁCI MIHÁLY: Krúdy Gyula

1.

Ő tudta, keletről jön a szabadság,
még a postakocsija is vörös.
Ezért aztán a nyíri hús homokban
amerre járt, ott mindenütt körös-
körüli az őt nem-olvasók szerettek
hivatkozni műveire nagyon.
Egyszer egy részeg katonát a város-
háza előtt kis híján vert agyon.

Ilyen volt ő. A híres nyíri vinkó
nem ütötte ki, bírta jól a bort,
s miközben a szülőföldjére gondolt,
Sztambulban s Podolinban vándorolt.
Kártyázott nappal, éjjel asszonyokhoz
lopózkodott. Kérdés: vajon mikor írt?
Nincs válasz. Csak azt tudjuk, szerencsétlen
jaj, korán megtapasztalta a sírt.

2.

Holtunkban találkozunk itt a színház
előtt a téren. S ejha, mi a kő:
én állok kitárt karral, és rohadtul
fáj a póztól a derekam, de ő:
ő ül, nem messze tőlem, s lám, a kocsi
szelíden gördül véle: haza jött.
S amíg keblemre ölelném az író,
felbőg egy BMW hátam mögött.

3.

Gyulám, tudtad, a zemberek, s a Nyírség
lesz életműved ihletője. Nos,
elittad mindened, de a szegények
tömege könyveidben otthonos.
Postakocsid színe a győzelemben
vetett hitedet tükrözi ma is.
Ne csóváld fejedet csézádban egyre,
s ne gondold, hogy mit hirdetek, hamis.

A téren most rettentő nagy a káosz:
homok, betoncső, cement, díszkövek.
Szorongva nézed ezt a haláltáncot:
gépek, melósok, nagy virágtövek.
Üzenem néked, író társ, a zajban,
míg a VIDOR Fesztivál csúcsra jár:
nem halt meg, csak elbujdosott a szőke
városban a sok éhes proletár.

CZÓBEL MINKA: Krúdy Gyulához

Gyula! Jöjjön el Anarcsra,
Meghívom egy vérnarancsra!
Igaz, mondják Ön a borba
Menekül, meg a mámorba.

Itt Anarcson ilyen nincsen,
A Báró kert minden kincsem.
Itt, hol élek sebbel-lobbal
Boldogan, a drága Bobbal.

Ő festeget, én csak ülök,
Életemmel kibékülök.
Szimbólumok jobbra, balra,
Ajkam ritkán fakad dalra.

Bob a fiam, Bob a férjem,
Istenemet mire kérjem?
Jöjjön hozzánk, Gyula, bátran!
Készen áll szerelmi sátram.

Leszbi lányok, öreg lányok,
Szép szabolcsi boszorkányok:
Öltözünk a holdsugarba,
Úgy repülünk el a Spárba.

Kérünk ott egy velős csontot,
S kapunk érte néhány pontot.
(E csontot, ha itt lesz, maga
Verje ki majd az éjszaka!)

Bob meg én ezt ezért vesszük,
A lelkünket mellé tesszük!
Krúdy úr, ám írja bele
Szindbádjába, s legyen vele

Büszke, ámde el ne mondja,
Kinek volt e csontra gondja!
Eszünkbe jut mesés Kelet,
Lebegünk a velő felett.

Sugaras a testünk, Gyula!
Láttán, óh, jaj, elnémul a
Férfinépség. Jöjjön, kérem!
Fellobog a forró vérem,

Ha olvasom novelláit,
Van, mely csábít, van, mely ámít.
A harmadik szívem mosta,
S a regény, A vörös posta-

Kocsi, az a legszebb, Gyula!
Fellapozom, s elszorul a
Torkom, el a testem-lelkem,
S összeesek hátatelten.

Most is, mint a múlt év telén,
Ölébe vesz Büttner Helén:
Megcirógat, és a vágya
Lesz a vágyam melegágya,

S két agg leány száll a szélbe',
Boszorkányként, nyárba-télbe',
Hajnalban és alkonyatban
Elfoszlik a pillanatban.

Látja, Gyula, ilyen vagyok,
Verseim se jók, se nagyok,
Elcsorog az ihlet nedve,
S itt maradok elfeledve.

De legendám túlél, talán,
Míg egy új költő asztalán
Megszületek ifjú lánynak,
Bűvös-bájos boszorkánynak.

Rettenetes csúnyaságom
Elhíresül a világon.
S fehér leplek hűvösében
Arcom száll a messzi szélben...

Papp Oszkár illusztrációja (Krúdy Gyula: *Tótágas*)